

ВІН НОВИЙ ОБРІЙ СЕРЦЕМ УГАДАВ...

(ПРОФЕСОРУ ПОЛТАВСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АГРАРНОЇ АКАДЕМІЇ
МИКОЛІ МИКОЛАЙОВИЧУ ОПАРІ – 75 РОКІВ)

*Люди – прекрасні. Земля – мов казка.
Кращого сонця ніде нема.
Загруз я по серце у землю в'язко,
вона мене цупко трима.
(Василь Симоненко)*

Невідомо, чи довелося свого часу на Черкащині зустрітися Миколі Миколайовичу Опарі з відомим поетом-гуманістом Василем Симоненком, але думка така закрадається: дуже вже схожі герої поетичних рядків епіграфа на нашого ювіляра.

23 лютого цього року проректору із науково-педагогічної, наукової роботи Полтавської державної аграрної академії, професору, кандидату сільськогосподарських наук, Заслуженому працівнику сільського господарства України виповнилося 75. Роки, й справді, біжать, немов шалені коні... Не зупиняється тільки вічний годинник життя, відраховуючи день за днем, переповнені бажанням встигнути зробити якнайбільше, якнайкраще.

Народився ювіляр 23 лютого 1940 року в селі Мошни на Черкащині. Дитинство припало на лихі післявоєнні роки, коли, щоб не залишитися голодним, доводилося влітку по полях збирати колоски та їстівне насіння дикорослих трав. Важко було родині без батька, який загинув на

війні, і лише завдяки любові та самовідданості мами, Марини Федорівни, він пережив голодні 1947–1948 роки. Мабуть, саме тоді й визначилася майбутня хліборобська доля нашого ювіляра. У 1957 році, після закінчення середньої школи, він вступив на агрономічне відділення Золотоніського сільськогосподарського технікуму. Доля розпорядилася так, що першу агрономічну практику Микола Опара здобував на полтавській землі, працюючи агрономом колгоспу «Росія» Глобинського району, звідки пішов на службу до лав Радянської армії.

А далі – навчання на агрономічному факультеті Полтавського сільськогосподарського інституту. Природна допитливість, жага до знань привела його до студентського наукового гуртка, що функціонував на базі кафедри агрохімії та ґрунтознавства. Микола Миколайович завжди з теплою згадує студентські роки: високопрофесійний рівень викладання дисциплін, численні студентські наукові конференції у різних вузах України і колишнього Радянського Союзу, де була можливість виступити з доповіддю і пізнати щось нове, познайомитися з цікавими людьми. Все це формувало майбутнього організатора та науковця.

Після закінчення інституту в 1968 році М. М. Опарі було запропоновано роботу в обкомі комсомолу, де з притаманною йому відповідальністю працював з комсомольськими організаціями, проводив роботу по створенню комсомольсько-молодіжних колективів.

Однак бажання вдосконалити свій професійний хліборобський рівень та прагнення до знань не залишали його, і невдовзі він вступає до аспірантури Полтавського сільськогосподарського інституту. Науковий керівник – завідуючий кафедрою ґрунтознавства та агрохімії, доцент Михайло Васильович Чуб, який поряд із інтелігентністю, порядністю та високою ерудицією був досить вимогливим і суворим викладачем-науковцем і, зрозуміло, вимагав від своїх аспірантів глибини вивчення питання, чистоти експерименту та оригінальності. Тому часто доводилося засиджуватись у бібліотеці, багато працювати у полі й лабораторії. Через рік Микола Миколайович перейшов на навчання до заочної аспірантури, успішно поєднуючи її з роботою на посаді асистента кафедри.

У 1975 році він успішно захистив дисертацію

на тему: «Урожай і якість зерна озимої пшениці при застосуванні мінеральних добрив у розрахункових дозах», одержавши наукову ступінь кандидата сільськогосподарських наук.

1976 рік. Молодого науковця викликають до тодішнього Полтавського обласного комітету партії й пропонують роботу у сільськогосподарському відділі. Цілих 12 років життя він присвятив вирішенню різних проблем села, наполегливо працюючи інструктором, а згодом – заступником завідуючого сільськогосподарським відділом обкому. Це були надзвичайно напружені роки – постійні відрядження, робота з людьми на місцях, наради, вирішення соціальних та виробничих проблем. Можна із впевненістю сказати, що за ці роки Микола Миколайович побував у багатьох селах і знав проблеми кожного господарства області. Навчання та підготовка сільськогосподарських кадрів, впровадження ґрунтозахисної системи обробітку ґрунту, відродження малих сіл Полтавщини – це лише окремі аспекти його роботи.

Недарма кажуть, що життя йде по спіралі. З 1988 по 1992 рік наш ювіляр знову працює у рідному інституті, на посаді проректора факультету підвищення кваліфікації. Тепер основна його робота пов'язана із перепідготовкою спеціалістів аграрної сфери області – робота з людьми, яких він уже добре знав і розумів по минулій роботі. За цей час шліфується викладацька майстерність, і в результаті – заслужене отримання вченого звання доцента.

Із 1992 року його багатий досвід роботи проявляється у новій якості – Микола Миколайович стає генеральним директором науково-виробничого об'єднання «Еліта», у складі якого – найстаріша в Україні Полтавська державна сільськогосподарська дослідна станція ім. М. І. Вавилова та чотири дослідних господарств області. У 1998 році на базі цієї станції було створено Центр наукового забезпечення агропромислового виробництва області, до якого ввійшли Полтавський державний сільськогосподарський інститут і шість науково-дослідних установ області, в яких трудилося понад 500 наукових працівників. Керівником новоствореного центру призначають М. М. Опару.

Науковий центр стає добрим порадиником працівникам сільського господарства: постійні публікації науковців у обласній газеті «Село полтавське», розробка рекомендацій виробництву, узагальнення передового досвіду, проведення обласних нарад, навчань, конференцій.

Проте душею він завжди із рідною Альма-матер – Полтавською державною аграрною ака-

демією. І в 2000 році Микола Миколайович вирішує повернутися на рідну кафедру землеробства та агрохімії. Крім того, на його плечах лежить уся наукова робота академії. Посада проректора із науково-педагогічної, наукової роботи вимагає постійного спілкування з науковцями та виробничниками, аспірантами й здобувачами, молоддю. Тому його важко застати у кабінеті: він постійно у живій роботі – на факультетах, рідній кафедрі, в аудиторіях на заняттях.

Незважаючи на значну завантаженість, ювіляр постійно співпрацює з науковими журналами, обласною пресою, виступає на телебаченні та радіо. Про що б не писав він: нарис про передовика сільськогосподарського виробництва, бійця ідеологічного фронту, звичайну замітку на будь-яку професійну тему, – його матеріал залишає слід у душі читача, надовго запам'ятовується.

Науковий доробок Миколи Миколайовича Опари включає понад 200 друкованих праць (серед них – статті, методичні та монографічні видання), значну кількість статей в обласних та районних газетах. Йому присвоєні звання «Заслужений працівник сільського господарства України» та «Відмінник аграрної освіти та науки України».

За багаторічну сумлінну працю він нагороджений медалями «За доблестний труд» та «Ветеран труда»; Почесною відзнакою НААН України, «Знаком Пошани» Міністерства агрополітики та продовольства, почесними грамотами обласної ради, грамотами: Міністерства аграрної політики України, Полтавської обласної державної адміністрації, Полтавської обласної ради, Департаменту агропромислового розвитку Полтавської державної адміністрації, аграрної партії, міського голови. Мало кому відомо, що Російська академія сільськогосподарських наук нагородила його медаллю Т. С. Мальцева.

Кажуть, той, хто зумів виростити два колоски, там де ріс один, заслуговує найвищої людської подяки. За своє життя Микола Опара виплевав не одне поле. Він сповнений любов'ю і синівською вірністю до землі й природи. Вона правдива, сувора, але завжди права. Всі помилки – від людей. Тож вірять, що прийдешне покоління гідно примножить хліборобський спадок своїх батьків. Загальновідомо, що світ формується на енергіях Радості, Любові, Мудрості, бо всі ми прагнемо щастя, ніжності, добра... Як би хотілося, щоб земля наша стала родючішою, криниця – джерельною, слово – високим, душа – глибокою, а людина вічною.

Микола Миколайович Опара зумів безпомилково вибрати головне в житті: істинну любов до свого народу і вірність професії. Йому прита-

ЮВІЛЕЇ

манні романтично-емоційна чистота почуттів і повна гармонізація переконань та вчинків, людська надійність і порядність у всьому, аж до побутових дрібниць.

Ми пишаємося, що в нашій академії працює така людина. Від усього колективу рідного вузу, всіх, хто Вас знає і шанує, всієї багатотисячної армії полтавських хліборобів зичимо Вам міцного здоров'я, творчої наснаги та ще багато-багато років плідної праці.

*Нехай не знає втоми та рука,
Що добре зёрно в добру землю сіє,
Що зневажає всякі суховії.
І щедра, як напровесні ріка!*

*Аранчій В. І., ректор академії,
професор
Писаренко П. В., перший проректор,
професор*

Редакція журналу «Вісник ПДАА» приєднується до вітань із нагоди 75-річчя Миколи Миколайовича Опари, щиро сердно бажаючи, щоб з блакитного неба сходила на нього лише благодать на довгії літа, щоб його душа стерегла аграрні скарби Полтавщини, а мудре слово ще не раз допомагало нам у роботі!